

Vei gjennom Haukadalen kan skape en ny storbygd.

Forbindelsen mellom Soknedal og Budal kan innvinne tusener av mål god jord. Her er det store oppgaver for arbeidstjenesten.

Haukadalföret i Söknedal er en forsökt koloni innenlands, forövrig en av de mange som vårt land er så rik på, om man kan uttrykke det på den måte.

Soknedal er en av de bygder i Sör-Tröndelag som er best forsynt med udyrket, dyrkbar jord av god kvalitet. Etter jordbrukstellingen for 1939 er det dyrkbare areal for hele Soknedal oppgitt til ca. 11.000 dekar, men dette er sikkert alt for lite. Det er ikke langt fra at en finner dette areal bare i Hauka. Hauka er den vanlige betegnelse på det forholdsvis åpne dalföre som er dannet av elven av samme navn, og som renner omtrent rett i syd - nord. Den har sitt utspring fra Hauktjönna, som ligger på grensen mot Budal og Inset, og de første 2 mil renner den gjennom den bekjente seterdal - Håkkådalen - hvor der er hundredevis av setrer, tilhørende gårder både i Stören og Soknedal. Den neste mil fra Flatås, Lyset og nordover til Stenbro utgjör den bebyggede del av Hauka, men de små fjellgårdene som ligger oppe i dalsiden utgjör bare små oaser i örkenen. Storparten av arealet på denne strekning er godt dyrkningsland, bestående avvekslende av myr og fastmarksjord og bevokset med avvekslende barskog og lövskog, vesentlig björk. Disse store arealer ligger i en höyde av ca. 500 meter over havet.

Reiser man den nye Haukdalsveien fra riksveien oppover til Stenbro, en strekning på ca. 10 km., ser man derfra den åpne Haukadalen foran seg mot syd så langt öyet kan se, med de små gård-er som prikker i det uendelige hav av barskog, myr og björkskog, og midt i dalen den gamle storgård, Ökdal, som sannsynligvis en gang langt tilbake i tiden har rådet over storparten av dette areal. Men forholdene var nok den gang anderledes enn nu. Det fortelles at det var arbeide for 12 mann i 12 uker å slå av denne gård, og den var visstnok den gang den störste gård i bygden. De store utslåtter hadde den gang stor verdi, og kommunikasjonene med utenverdenen hadde heller ikke så stor betydning.

Etter hvert som tidene har forandret seg er det blitt vanskeligere å livberge seg i Hauka, og den gamle storgård syner nu

ikke stort av sin ford ms glans. Etterhvert som husene er blitt falleferdige er de revet, da behovet for hus ble mindre samtidig som utslåttenes utnyttelse ble ulønnsom. Den samme kamp har nok også de andre gårder ført, men de rammet hardest de større bruk, som var mere avhengig av leiet arbeidshjelp. Under sådanne forhold har man ikke noen annen utvei for å greie seg enn å sette fordringene til livet ned, og denne vei har man da måttet gå helt til idag. Det finnes nemlig ikke brukbar vei i dette område. Den offentlige vei slutter ved Stenbro, og de ca. 40 mindre bruk som ligger i dette område har ikke økonomisk evne til selv å bygge veien.

Det er nok dessverre så at utkantene hittil har hatt liten nytte av utviklingen på mange områder i vårt land, og det er på dette felt store oppgaver som venter på sin løsning, og de må også løses om vi skal kunne utnytte vårt lands store muligheter. En vei her vil ha stor samfundsmessig betydning ikke bare som adkomstvei til de allerede eksisterende bruk, hvorved driftsmulighetene bedres. Den vil åpne nye muligheter for nydyrking og kultivering i stor stil, både til de gamle bruk og ved opprettelse av nye. Den vil åpne fremtidsmuligheter for tusenvis av favner ved, som nu vanskelig kan utnyttes. Ved utstrakte kultiveringsarbeider i skogen vil også skogens utbytte kunne økes betraktelig, og en ordnet veiforbindelse vil muliggjøre lønnsom utnyttelse. Ved forlengelse av veien fra Ökdal fram til Svardal i Budal vil man også få en gjennomgangsvei til dette dalføre og övre Gauldal, hvilket med forholdene under storflommen i höst i frisk erindring, ikke er av liten betydning. Man ville da ikke være helt blokert om hvoedveien i Gauldalen ble ödelagt. En gjennomgangsvei til Budal her er også i sin tid oppstukket av veivesenet, men det vil sikkert ta lang tid för den kommer ad ordinær vei.

Her er det man venter på arbeidstjenestens innsats, og det er å håpe at den lakter å oppfylle de forventninger som stilles til den fra så mange som står på utpostene i vårt land.

JENS NÆSGÅRD.